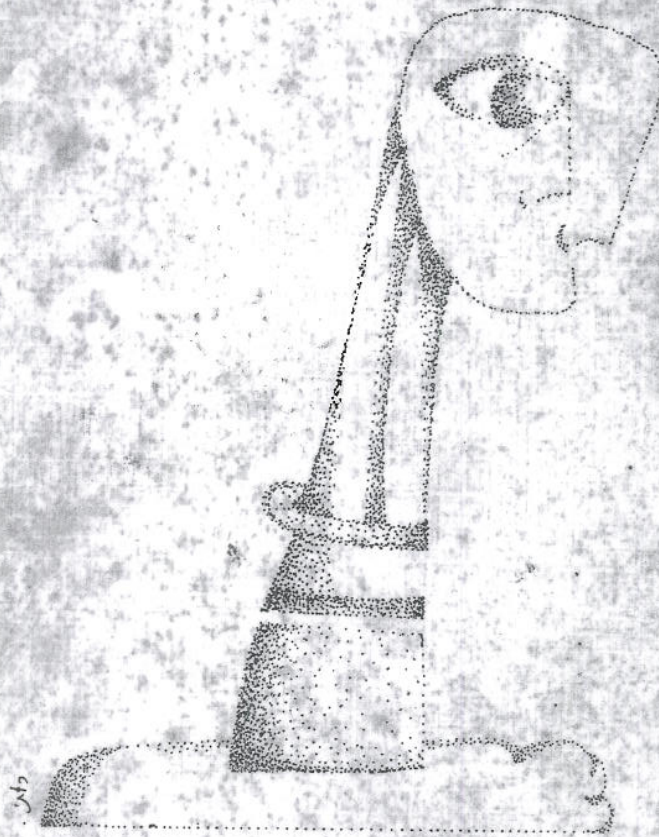

עודד מלר

לפחות עכשיו

78.6.12

עודד מלר

א.א.
פטיזר (אסף)
דרט'א - אורא
אמאמט

עליו

שירים

התוכן

5	משהו
6	הפרש על הסוס הירוק
7	חזרה בחשוכה
8	מהרהורי חזן שיכור
9	א + ב + ג
10	טיול
13	שפוי
14	"ואיפה התחילה ההרדרדות..."
15	פורים
16	+ מכונת כתיבה
18	"נקודה שקופה וחלולה..."
19	"נשמתי איר נקי..."
20	"השחורים נלחמו בלבנים..."
21	אולי זה אופי חלש
22	המלה האחרונה היא של אלוהים או שהיא "בייגלע חם"
28	הניתוק הולך ומתגבש
29	ירצאים
30	משורר מזדקן
31	"...וחיי עולם נטע בתוכנו..."
32	"זהו שם שני אריות סיניים..."
33	בתוך הביצה
34	"כל מיני דברים..."
35	"יצקנו את העקרונות..."

מִשְׁהוּ

בְּיוֹם מִן הַיָּמִים
קָרָה מֶה שֶׁקָּרָה
לְמִישְׁהוּ
אִזְּ הוּא אָמַר
מֶה שֶׁאָמַר
לְמִי שֶׁשָּׁמַע
אֲבָל אֲנִי,
אֲנִי לֹא הִיִּיתִי שֵׁם
וְאֲנִי לֹא יוֹדַע מֶזְהָ
כְּלוּם.

הפרש על הסוס הנרק

הפרש הבודד על הסוס הנרק
דהר לאטו על הכביש
ביצף חלפו על פניו על פניו
רחובות רמזורים וצמתים
הוא החליף הלויכים בהתאם למצב
וברדיו היו הפרעות
הוא רכב ורכב על הסוס הנרק
לעבר מחוז לא משג
מד הדלק הבהב, המנוע נהם
רוח ערב הרעידה גופו
למחוז חפצו הוא דהר דהר
מבלי דעת נפשו וחפצו.

חזרה בתשובה

אנשים זקנים
מתחילים להתקרב לאלהים
כמו לזה אל נושיו
בהתקרב יום הפרעון.
ממילא, החטאים
כבר לא קורצים פכעבר
ואולי, למרות הכל,
יש מישהו למעלה, שגייד
מלה טובה
בזמן המתאים.

א. כניסה לשיר

ועכשיו אתקתק לי את המנה היומית.
המפתח לפתרון, בקצות אצבעותי שוכן —
יום ככל הימים היום, יום יומיומי,
גם הלילה יהיה בנראה לילה לילילי
ככל הלילות בתקופה זו.

ב. השיר

מהרתי פן תצא השבת ואחמיץ חלול קדש.
ערבתי חלב גדי בקשר טרפה, ובלעתי ללא
נטילת ידים. תמתי נשות רעי, גם לבשתי שעטנז.
ואלהים הביט בי מלמעלה ושאל בטון חמור למחצה:
על מי אתה רוצה לעשות רשם, בני, על מי?

ג. נסיון נואש להשאיר בפנים

ויהי באחרית הימים
אחרו הלילות
והתמהמהו
וכל צפרי הלילה
המתינו עד בוש
לבואו
וכשבא הלילה סופסוף
מצא רק ביצים
עזובות.

מהרהורי חזן שכור

יעלה ויבא מר.....
בן מר.....
(ובן זונה נמקד)
אשר תרם לבית הנקסט סף...
(קמצן מלכלד)
וכעביר זה ישבב עם אבותיו הפלתי ידועים
ויעלה לתורה וירד ממנה
כדת משה וישראל
כרכו את ה' המברך
ברוך ה' המברך לעולם ועד
(הפוחת סוגרים
סומך נופלים
ומפיל סמיכות
וסוגר גומר)

טיוול

עוד מעט יגיע אלינו מבזק הידיעות
של השעה שלש
כן, הוא יגיע
כל צליל מבשר ומודיע
הוא מתקרב
בא והולך
בה והולך
בי והולך
בנו ובכם
וכל תו ממחיש בנתר שאת
את התחושה
של משהו מתקרב
בלתי נמנע
ותכף יבוא אליכם, המאזינים
המבזק של השעה שלש
נוצו וחדשני
תוש ונוצו
מוזו וחדשני
מבזק משלשי
(שני ללילה זה)

ימה במבזק:

הורידו דגלים באסיה באיזשהו מקום
(באמת דבר גדול? תמיד מורידים
דגלים באיזשהו מקום באסיה)
הודים חקרו פולנים ששאלו יהודים על מגעים
עם הולנדים ושר האוצר ושר המסחר ושר
המעשה ושר המירות ושר השכונ ושר הערוד
ושר הצמצום ושר הנאום
ושר העצרת...

... ולילה טוב
עכשו כל צליל מביא עמו
את פצמיו
וקול צעיו
של מידע המבזקים
מבזק הידיעות
ידע הבזיקים
וקוק המידעים
צחקוק המידעים
חמקוק המתחמקים
של השעה ארבע

שיהיה בודאי מפתיע ומקורי
לעמת כל מה שהיה ידוע עד כה.

שפוי

למה אני לא משגע?
(או לפחות מפרע...)
למטרף סולחים על הכל
והולכים לקראת הפרא...
... אכל את השגעונות הקטנים שלי,
אדם שקול ומישיב,
אף אחד לא מבין.

נ.ב.

ופעילות כזו של שלפוחית השתן —
אפילו זקני צפת אינם זוכרים.

★

ואיפה התחילה ההתרחקות
הנוראה הזו. היכן אבדו
המעצורים.
באיזה שלב זה היה במועד
ובאיזו מודעות החל
השלב הבא.
סבות חיצוניות או
מהליכי נפש כימיים או
אצבע אלהים.

יהיה לזה סוף? אני שואל
יהיה לזה סוף?
שבע הפרות הרזות
אכלו את השמנות
ואני אכלתי את כלן.
זה מכרח להיות ככה?
אני שואל ומוסיף: האם
זה ככה מכרח להיות?

פורים

אני לא יודע
אם פורים זה מקור
או אולי פבר היום.
יש הרבה ילדים ברחובות
מחפשים
אבל בגיל עשרים אני פבר לא
מתחפש
ולא הולך למסבות של הפתח.
אתה לא בעניינים בגיל עשרים
זמן מדי למשחקי הילדים
צעיר מדי
לנשפים של זוגות נשואים.

יש בזה משהו
אבל אני לא יודעת מה
— אז אולי תגיד מה אין בזה
ונמצא את הקבוצה המשלימה.
— נסיתי, אבל אני נתקלת במספר בעיות של אינסופיות
אז בא נגרים גדלים...
תוריד את הגדים!
טוב, תשים בחזרה...
תוריד
תשים
תוריד
תשים
ועכשיו תעשה הרפזה לשרירים

...
וגם לאצבעות...
יחלסיעלל עככול רי טחלך שסביןף ל
(תכמולוג אה... 9
— תשע זה אותו פתור כמו סגירת סוגרים
אבל אני מדפס בנד אחת
שקרן! איך הדפסת את המקף? 5 ? 5 ?

(יותר מששקרו ישראל את השבת
הם שקרו על חוש ההומור
... ועל הקסף
(מאיפה השנאה העצמית הזו
המפצפצת פארס ממית?
מגנו של התמנון, מן הגרן או מן הקב
(או מן הקב, הנגב או מישור החוף ...

מכונת כתיבה

המים לא רתחו
והאבקה לא התערבבה
הקפה היה פושר
אבל הקצב היה לא רע
(בהתחשב בנסיון הדל
ובעקרי הפילוסופיה היהודית
המפריקה אל השחקים).

★

נאדה שקופה וחלולה
 באה מפיון שמאל
 התנאכה לי מול העינים.
 דברים באלה קורים בדרך קלל
 בשקמים מאתר בבקר.
 יש איזה מין חמר בוי שהוא
 השנה. בבקר הוא מתחיל לבצע
 החוצה, להתאדות מהגוף. אפה מנסה
 לשמר אותו בפנים, מתפרבל, מצטנף
 מתפסה בשמיכות להאיט את הדליפה,
 אך הסתליך בלתי נסן לעצירה, והעכנות,
 לאט לאט, בלי תפס והצוצרות, נכנסת
 וכוכשת את גופך שהתפנה. האכלוסיה
 עונת, לא משתפת פעלה. יש אלמנטים
 מתרניים, יש פהוקים. אכל העבדות
 נוצרות בשטח — צחצוח שנים, כוס קפה
 והפובש הזר בכר מתבסס בפנים. עד השחרור
 הבא יש להסתפק בשברי חלומות.

★

נשמתי אור נקי וקפשי
 אור גשום של תחלת האביב.
 היה זלק מסביב
 אכל נפשי היתה
 בחדרים אפופי עשן או
 אולי בבתי מדרש דמיוניים
 ומחניקים

השחורים נלחמו בלכנים
מבקר עד ערב
על פני האדמה המשבצת
"בזמנכם התפשי תפרקו
ותרפבו את הרוכה
בזמנכם התפשי, אכל מי
שיהיה אחרון
ירוי עד העמוד ובחורה
(בזמנו התפשי, אכל מהר
ואם יתמהמה ירוץ עוד פעם
בזמנו התפשי במוקדן)"
במעט תמיד הייתי אחרון
והייתי רץ בזמני התפשי
התפשי התפשי
והיום זה נראה נחמד
וטפשי וטפשי וטפשי
והיום זמני תפשי (באפן זמני)
והוא נוזל לי בין האצבעות
ומתאדה
לפעמים אני מנסה לפחות לקלט את ריחו
ולפעמים גם זה
לא.
וכשזמני התפשי
נמוג ונעלם
אני מצטער שלא נצלתי אותו
אפילו בשביל לרוץ עד העמוד
ובחורה.

אולי זה אפי תלש

הוא אמר לעצמו שפכה
זה לא יכל להמשיך
עשרים פעם הוא החליט
שזה חייב להפסק
אבל כששאלו אותו אם
הוא רוצה, הוא עשה
פרצוף, ואמר בן.

המלה האחרונה היא של אלהים
או שהיא "בייגלע חם"

קטעים נבחרים

... והיום אני קמתי מאחר
ונסעתי לשכניון
ופגשתי חברים
אבל לא היו ציינים
והמחשב היה מקלקל
וחבל.
והיום תלו בדמשק שלשה מחבלים
שחטפו בני ערבה במלון.
האנשים ברחוב אמרו
שכל הכבוד לחאפז אלי-אסאד
שהוכיח וקיפות קומה
והחלטיות —
לא במונו שמאכילים מחבלים
ומשקים אותם
ומפנקים.
ואני רציתי לשאל אותם
אם פתאם הם רוצים לגור בסוריה
או במשטר דומה?

ובכלל
מה יהיה הסוף
אחיי?
מה יהיה עם כלם
עם הממשלה והצבא
והחברים שלי —
אלה שמסטולים
ואלה שרצים על הנקעות
ואלה שמתו וזה שעבד עלי
אתמול שהוא נוסע לחו"ל
על חשבון הצבא וזאת
שהיתה פעם חברה שלי
ועכשו היא לא
והמחשב מקלקל

ואני השמנתי קצת בחגים
 ואני מרגיש שאהיה בטן.
 לא ראש ולא זנב, אהיה
 בטן, משהו באמצע, לא נגרר
 פעקברים אחרי מחלל
 ולא מאויצה-טונג שמת, אבל
 הספיק לפני זה כל מיני דברים
 והעביר הרבה סינים אלפי קילומטרים.
 אני אהיה בטן, לא ראש
 ולא זנב, לא אחלם במסתרים
 על בלתי משגות ואמחה דמעה
 על מה שלא היה, אבל גם
 לא אקפץ ממטה למטה
 ללא משקע. — לא ראש
 ולא זנב.
 לא אהיה הכי טוב בשום
 דבר, אבל גם לא אהיה גרוע.
 אני אהיה הכי טוב בלהיות בטן:
 לא ראש ולא זנב
 לא אהיה ולא שועל
 לא צפרדע ולא מנכ"ל
 לא מצנפת ולא ערדל
 לא עני ולא בל"ל
 לא מאשר ולא אמלל

לא "בכלל לא" ולא "בכלל"
 לא מרבע ולא מטורלל
 לא פשוט ולא משכלל
 לא קבניה ולא גלגל
 ומה כן?
 בטן.
 וחבל שהמחשב מקלל
 כי היו לי עבודות להשלים
 וכשאגמר, אצא לטייל
 אסע לירושלים
 ואחזר
 אסע לדרום
 ואחזר
 ואלף למלואים
 ואחזר
 כי תכלית ההליכה היא חננה
 וכמעט תמיד חננתי
 למקומות ומצבים
 שהיו.
 (לחזור קל אבל להחזיר)
 דברים שהיו
 זה לא תמיד קל
 ולפעמים, בפה שזה נשמע מונר
 זה בלתי אפשרי
 ואל תחפשו את ההגיון
 בקביעה הזאת כי לא
 שמתי אותו שם.)

ובינתיים אכלתי ארוחת ערב
 (בטן, בטן)
 והדלקתי סיגר
 מסריח ומר
 (אומרים שקר)
 ומה שמתחשק לי לעשות עכשו
 זה דבר לא מגדר
 הוא מגדר למעשה
 על ידי ההגדרה שזה כל דבר
 שאני לא מעשה אותו או שלא יצא לי לעשותו
 והגדרה זו, כפי שהבחין הקורא חד-העין,
 אינה מותרת פתח רחב
 לאשר או לפחות לשביעות רצון
 כי מן הסתם, מה שאעשה
 לא ימצא חן בעיני
 (בהנזמה מסוימת, אמנם
 אכל בערף).
 אז אולי צריך לחפש
 איזה דבר שאפשר לעשותו
 ולא לעשותו בעת ובעונה אחת
 או לפחות בהפרש זמן קצר
 לפני שההגדרה תשיג אותו
 ומחונק אותו ותקבר אותו
 ותפסם את שביעות הרצון
 שגם היא מצטרף להיות
 קצרה למדי.

כי האדם לעמל יולד
 ובני רשף יגביהו עוף
 כי האדם ילך לצבא הנגות
 ותכרתו של האדם לא תהיה תכרתו
 ובטנו של האדם תחליף את ראשו
 וכלילות האדם יתהפך על יצועו
 וכאבו של האדם (וגם אשרו)
 לא ימצא את בטויו
 בשיר
 (כן, האדם יולד לעמלו)
 ולבני רשף זה לא מזיו בכלל
 והם לא משתייכים בפיו.
 ובני רשף, הם אומרים לאדם: לך
 תחפש את החברים שלך, החברים
 שגולדו לעמל ומנסים לעוף בכל מיני
 דרכים או שלא מנסים בכלל
 אבל הם לכל היותר בני אדם
 וגם אם יעופו, לא יגביהו עוף
 ועל נחיתה רבה אין מה לדבר...
 כבד מאחר, אני הולך לישון
 בטח מתר אקום עם כל החשובות
 ושירה חדשה תעיר את בקר חיי.
 ואולי יסתפק הבקר בפומון הישן והעלוב.

הנחיות הולך ומתגבש

הנחיות הולך ומתגבש

בתוך עמי

אכל אני חושש שפריגיל

מבחינתי

זה רק משחק לשבר

את הצד השני

ולהוכיח שוב ושוב, שבלעדי

זה בלתי אפשרי

והרצון הזה להוכיח מראה

שגם אני

עדין לא מוכן לנחיות

סופי.

יוצאים

ארנתי כמה אינסטינקטים הכרחיים

ועברות לסוד ראשוניות.

הנחיתי בצד את הלכי הרוח

והרעות הקדומות.

עברתי בפרוץ על המידע

שהצטבר בתקופה האחרונה, לקחתי

עמדי חפץ געגועים

ונפרדתי.

לד הפתח עצרתי לרגע, נפנפתי לשלום ונצאתי

מבעתי.

משורר מזדקן

בקר חולת מלחיות נושא לשירי.
לא עוד מחברת נפתחת אחר תצות
ויד, שמנסה לרשם בעט את שלא
רשמה על גיפוד.
היום — אצבע מקישה על הקלידים
בצדרי היום. דף לכן משחיר אט אט,
מתפסה במלים שהן על דא ועל הא.

★

... וחי עולם נטע בתוכנו —
נטע, אבל לא השקה
ולא דשן
ולא סלק עשבים שוטים
וקד זה נבל
לאט לאט
ואין בנו חיי
עולם.

בתוך הכּצה

בתוך הכּצה אני חי
הפופטס שמן
בולע קנה סוף אקדמי
משחקשך בבץ המתיבש.
קשמגרד לי בבטני ההפופטמית
אני נוהק ואחר כך מפהק —
השמש זורחת
אין גון ואין גחם
רק מים, קצת בז
ויתושים הרבה.

★

והיו שם שני אריות סיניים
עם פרצוף של קוף זקן
ולחט הקרב המתהפכת.
ואני עשיתי "אחורה פנה"
וגופי נותר שלם
רק הספק בגפשי
כמו תולעת בתפוח מצץ הדעת.

★

כל מיני דברים קופצים מהקיסים.
כל מיני דברים עכשו מתבחרים.
כמה טוב שאנחנו שפורים.
תנועותינו חרות וקהות והנשים נהיות חפשיות.
הן יודעות מה שהן רוצות וזה כל מה שהן יודעות.

אולי פעם היא מתאהב במישהו באמת
כי הוא לא יהיה אני. אני לא אהיה הוא.
שפכנו את מה שהיה על הלב ובמקום זה
הכנסנו פנימה וידקה. עשרים ואחת שנים חלפו
ואפשר היה לצפות ליותר ארועים (גם לפחות).

האם שונאה היא מוטציה של אהבה או סתם סובלימ?
מה בדיוק מפריע לי בנתסוף לחיים. מה אני רוצה
שתהיי ומה שלא תעשי. איך אני יוצא מזה
ואיך את נכנסת לזה. פעם אחת ולתמיד
פעם אחת ובכרינות.

★

צקנו את העקרונות
הנוזליים לתוך הסבניות.
דפוסים המחשבה התקשי
עם השנים.
עכשו אפשר רק לשבר
בפטיש ובאזמל.